

OBSAH

Dar pokoje a míru	1
Největší dar	3
Kdyby nebylo Vánoc	3
Narození Ježíšovo	4
Dějiny napsané předem	7
Reinkarnace a vzkříšení	10
Byl Ježíš chybující?	22
Ježíš Kristus Superstar	24
Verše víry a lásky	27

DAR POKOJE A MÍRU

- ◆ *Dívka jménem Marie byla snoubenkou Josefa, který pocházel z Davidova královského rodu. Anděl jí oslovil: "Blahopřeji ti, Marie, Bůh ze všech žen vyvolil právě tebe k velikému úkolu!" Jeho slova ji znepokojila a nechápala jejich smysl. Posel pokračoval: "Neboj se, Marie! Bůh ti chce nevídaně požehnat. Narodí se ti syn a dáš mu jméno Ježíš (Bůh vysvobozuje). Nebude to obyčejný člověk, ale právem bude nazýván 'Syn nejvyššího'. Usedne na trůn Davidův a bude nejen vládce Izraele, ale založí království, které nikdy neskončí." ...Nedaleko Betléma páslí pastýři*

ovce. V noci se střídali v hlídkách u svých stád. Najednou se před nimi objevil anděl a celá krajina se rozzářila odleskem Boží slávy. Velice se ho ulekli, ale anděl je uklidňoval: "Nebojte se, nesu vám dobrou zprávu, ze které se mohou radovat všichni lidé. V Betlémě, ze kterého před dávnými časy vyšel David, se vám dnes narodil Kristus, Spasitel poslaný od Boha. Jak ho poznáte? Najdete malé dítě v plenkách, položené do jeslí v chlévě." Potom se k andělu připojilo mnoho dalších andělů a všichni provolávali: "Sláva Bohu na nebi! Pokoj lidem na zemi! Zjevil lásku všem!"

(Slovo na cestu, Lukáš 1-2 kapitola)

Lidé na celém světě oslavují Vánoce, touží po tom, co jim Bůh v osobě Ježíše Krista před dvěma tisíci lety poslal, přestože Boha nehledají, neznají a odmítají. Války utichnou jen na pár hodin. Člověk zachová mír a pokoj během vánočních svátků, aby v příštím okamžiku bojoval, zabíjel a ničil dál. Ježíš Kristus zachovává poselství lásky a pokoje na věky.

Od události, které Písmo popisuje ve dvou kapitolách Lukášova evangelia, uplynulo téměř 2000 let. Byl to Bůh, který dal člověku opravdový dar pokoje a míru. Jen Bůh může přinést lidem a národům usmíření, odpuštění, odpočinek a království míru. Narození Ježíše je počátkem křesťanství, které přináší poselství spásy, míru a lásky:

- ◆ **Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Vždyť Bůh nepo-**

2 ZÁPAS O DUŠI

slal svého Syna na svět, aby svět soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. Soud pak je v tom, že světlo přišlo na svět, ale lidé si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.

(Jan 3:16-19)

Vánoční poselství, narození Pána Ježíše Krista, nespočívá v množství a ceně darů, které dáváme nebo přijímáme. Pro mnohé, obzvláště pro děti, jsou Vánoce nekonečně dlouhý osobní seznam snů a nesplněných přání. Vedme děti k tomu, aby nebyly zklamané tím, co nedostaly, ale aby se radovaly z pozornosti a štědrosti k druhým. Myslet jen na sebe, tomu nás nemusí nikdo učit, ale myslet na druhé, to vyžaduje velké úsilí. Málokdo má upřímné a nezištné přání potěšit někoho, kdo nepatří mezi jeho nejmilejší. Dovedeme sami sobě něco odepřít; abychom potěšili druhého? Otevřme svá srdce i domovy osamělému člověku a ne jenom v době Vánoc. Rodina, která nemá babičku nebo dědečka, může navázat přátelství s těmi, kteří nemají děti a vnuky. Vy starší prokažte laskavost mladším. Umění rozdávat lásku a laskavost se musí učit každý z nás i děti. Ukažme aspoň jednomu člověku kolem nás, že nemyslíme pouze na své nejbližší, ale máme na mysli i jeho. Vánoční poselství osvětluje náš vztah k Bohu a v něm je shrnuto v největším přikázání:

- ◆ **'Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou myslí.'** To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: **'Miluj svého bližního jako sám sebe.'** (Matouš 22:37-39)

Vánoce jsou období pokoje s Bohem a lásky k bližnímu, které můžeme vyjádřit tisíci různými způsoby. Kdo miluje Boha celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí, musí zvěstovat Boží lásku všem lidem kolem sebe. Nestačí dodržovat rodinné tradice a navštěvovat sváteční bohoslužby. Dar pokoje, míru a lásky by nás měl provázet po celý rok. Mějme na mysli ty, kteří jsou nějakým způsobem odděleni od rodiny, přátel a ještě nepřijali dar milosti a spásy, který přišel skrze narození Pána Ježíše Krista. Někdy stačí tradiční vánoční pozdrav, nebo telefonní hovor, pro jiného dárek, drobná pozornost, či malé překvapení. Tvořivosti se meze nekladou. Pokud je nám líto vyhodit krásné vánoční pohlednice, můžeme dětmi vystřižené motivy použít jako ozdoby vánočního obalu příštím rokem. Děti mohou připravit krásné jmenovky s biblickým veršem pro každého hosta, který zasedne ke štědrovečerní tabuli. K hezkým zvykům patří rodinná sbírka vánočních ozdob - i ty mohou posloužit jako drobný dárek a pozornost. Přemýšlejme, hledejme příležitost, jak nejlépe potěšit. Vždyť oslavujeme narození Božího Syna.

V Americe bývá pěkným zvykem, kdy jednou za rok lidé přikládají k vánočnímu přání obšírnější dopis, v němž popisují celoroční události. Někteří prokládají obsah dopisu i fotografiemi rodiny nebo ilustrací. Dnes máme možnosti tiskového rozmnožení textu neomezené. Právě touto formou máme jedinečnou příležitost sdílet naši víru a požehnání, které nám Bůh připravil. Nenechme se pohlít pouze shonem, jídelm a světských ruchem.

Dříve, než se potěšíme s dárky u vánočního stromečku, udělejme si chvíli s celou rodinou a projděme

všechny vánoční přání a pozdravy, které do naší domácnosti přicházejí. Vzpomeňme v modlitbách na každého, kdo vstoupil do našeho života a ještě nepoznal Boží milost. A co je hlavní, nenecháme vánoční přípravy na poslední chvíli. Přemýšlejme jak koho povzbudit a potěšit po celý rok.

NEJVĚTŠÍ DAR

Oslava Kristova narození je dnes zprofanovaná a degradovaná na svátky klidu a míru a la "buďme k sobě hodní a usmíváme se na sebe", když ne během roku, tak alespoň nyní. Moderní člověk si z Vánoc učinil romantickou periodu dobrých mezilidských vztahů. Ale proč? Každý člověk je stvořen k obrazu Božímu, a jako takový, vlastní morální myšlení. Přitom okázale tvrdí, že absolutní morálka ve skutečnosti vůbec neexistuje. Jediné možné vysvětlení naší morální volby nabízí Bible. Člověk nebyl stvořen takový, jaký je dnes. Člověk na základě své svobodné vůle zhřešil proti Bohu a vědomí hříchu je pro nás nedílnou součástí lidského svědomí. Bůh nás ale neopustil, jak si mnozí myslí, ale nabízí nám východisko v Ježíši Kristu a Jeho zástupné smrti na Golgotě. Jiné řešení neexistuje, stejně jako neexistuje jiné vysvětlení naší existence a morálního úpadku lidstva.

NEJVĚTŠÍ DAR JE SPASENÍ V JEŽÍŠI KRISTU

Radujme se, že jsme přijali Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. On nás zachrání ne pro dobré skutky, které konáme, ale z lásky k nám. Ten, kdo pohrdá Boží láskou, neunikne Božímu hněvu. Nestací zařadit Ježíška mezi dárky pod stromečkem a přidat k tomu lidové

zvyky a náboženské tradice. Jen náš osobní vztah ke Kristu a láska k Bohu Spasiteli může naplnit přikázání:

♦ *Miluj svého bližního jako sám sebe.* (Matouš 22:39)

Zapálíme-li v tuto dobu nad vánočním stolem svíci, pak si s její září připomeňme i září "betlémské hvězdy" nad padlým stvořením; září nejradostnější noviny, kterou kdy svět obdržel. Radujme se s myslí upřenou na Krista a pějme s anděly:

**SLÁVA NA VÝSOSTECH BOHU
A NA ZEMI POKOJ MEZI LIDMI;
BŮH V NICH MÁ ZALIBENÍ.**

- Pavel Bartoš a redakce -

KDYBY NEBYLO VÁNOC

Zamysleli jste se někdy nad tím, co by se stalo, kdyby nebylo Vánoc? Změnilo by se něco ve vašem životě? Možná, že někteří z vás by byli rádi, kdyby Vánoce nebyly. Byli byste zbaveni různých starostí a útrat, které kolem Vánoc máte. Jenže Vánoce nejsou jen svátky shánění, uklízení, pečení a vaření. I ti, kteří Vánocům nepřikládají žádný duchovní význam, kteří neslaví narození Božího Syna, chtějí prožít svátky míru.

1. *Bez Vánoc bychom neměli překrásné písně a koledy. Vánoce jsou dobou zpěvu a radosti.*
2. *Bez Vánoc bychom neměli stromeček, ani vánoční ozdoby. Ne, neklaňme se stromečku, to dělali pohané dříve než křesťané. V poslední době je stromeček výlučně spojen s oslavami narození Krista. Nikdo jiný se nenarodil z panny, aby zemřel na dřevě kříže za naše hříchy.*
3. *Bez Vánoc bychom se nemohli stát Božími dětmi. Pod stromeček se dávají dárky, které bychom měli*

4 ZÁPAS O DUŠI

přijímat s úctou a vděčností, stejně jako přijímáme Boží dar v Jeho milovaném Synu.

♦ **... těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc se stát Božími dětmi.** (Jan 1:12)

4. O Vánocích jsou lidé naplněni dobrou vůlí, radostí a láskou. Téměř celý svět je naplněn, alespoň na chvíli, snášenlivostí. Lidé, kteří spolu neprohodí celý rok ani slovo, si o Vánocích přejí vše nejlepší.

5. Bez Vánoc bychom neměli pozdravy a malé pozornosti. Pro nemocného a opuštěného člověka je to povzbuzení a posila. Právě Ježíš Kristus nás učí, jak žít v bratrské lásce, úctě a pochopení.

6. Bez Vánoc bychom nepoznali usmíření. Zůstali bychom bez lásky a milosrdenství.

7. Bez Vánoc bychom se nedovedli opravdově radovat, protože bychom nevěděli, co to opravdová radost a pokoj je.

♦ **Nebojte se, hle, zvěstují vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se narodil Spasitel Kristus Pán, v městě Davidově. "Sláva na výsostí Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení."** (Lukáš 2:10-11,14)

8. Konečně, kdybychom neměli Vánoce, byli bychom bez Spasitele a proto bez naděje. Kdyby zůstal Kristus na trůnu své nebeské slávy, lidstvo by nadále zůstalo v hříchu a bez odpuštění.

Pán Ježíš se narodil proto, aby zemřel za naše hříchy na kříži, aby nás vykoupil od spravedlivého hněvu. Radujme se z narození Božího Syna a našeho Spasitele. Otevřme svá srdce Božímu Synu, aby nás uzdravil od sobeckosti i pýchy a očistil nás od hříchů a stal se

Pánem našich životů. Najdeme místo v našich srdcích, aby Bůh přebýval v našich domovech, abychom Krista neodložili do jesliček, do chléva, tak, jako tomu bylo v Betlémě. Hledejme moudrost, hledejme Toho, jehož láska zahrnuje všechny lidi, všechny rasy a všechny věky. Jen On má lék na trápení, bolest a zklamání. Přistupujme k Bohu s očekáváním jako malé děti, pro něž Vánoce připravujeme, a s bázní dospělého, který si uvědomuje Boží velikost a spravedlnost.

♦ **Počátek moudrosti je bát se Hospodina; velice jsou prozíraví všichni, kdo tak činí. Jeho chvála trvá na věky!** (Žalm 111:10)

Přijmeme-li Krista do svých srdcí, rozzáří se sláva Páně kolem nás a zmocní se nás veliká bázeň.

- Józsa Novák -

NAROZENÍ JEŽÍŠOVO

Povězme si "něco" o poměrech v jakých se nacházela těhotná Marie a o Ježíšově narození. To "něco" o Ježíšově narození by mělo mít velké "N", protože Ježíšovo narození je "Něco" mimořádného. Nikdo nemůže vysvětlit, jak Duch svatý oplodnil Marii. Vždyť ani jeden lékař nerozumí přirozenému vzniku života, který může jen odpozorovat a popsat. To, že se Ježíš narodil z panny, že neměl lidského otce, je kardinální pro celou křesťanskou biblikou víru. Matouš otevírá celý Nový zákon ve druhé kapitole touto pravdou:

♦ **Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého To všechno, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: "Hle, panna počne."**

(Matouš 1:20-22)

Mnozí pochybovali a pochybují o Ježíšově narození z panny. Tehdy prý bylo tolik mýtů o panenském početí, že Matouš jeden z nich použil do svého evangelia! Pravda, existovalo mnoho mýtů o panenském početí, ale autorem každého takového mýtu je sám Satan. Lidé věřili, že Alexandr Veliký byl zrozen z panny tak, že Zeus, ve formě hada, oplodnil Alexandrovu matku. Zeus se v řecké mytologii často převléká za zvířata i za mořskou pěnu, aby v této formě oplodňoval ženy. Jestliže si Matouš vypůjčil jednu z takových legend, pak si vymýšlel a Bible není Boží slovo.

Podívejme se na tuto nejdůležitější událost lidských dějin:

- ◆ *Narození Ježíšovo se událo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve, než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha svatého. (Matouš 1:18)*

Co nám Bible říká o Marii? Marie nepocházela ze zámožné rodiny, přesto to byla dívka podle Božího vkusu. Pracovitá, čistá a spravedlivá. Marie měla neochvějnou víru, vždyť s ní neotřáslo následující:

- ◆ *Přistoupil k ní (anděl Gabriel) a řekl: "Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou." Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: "Neboj se, Maria, vždyť jsi našla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Jak se to může stát, vždyť nežiji s mužem?" Anděl jí odpověděl: "Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní." Marie řekla: "Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova." (Lukáš 1:28-38)*

Jak by se asi zachovala dnešní věřící dívka? Snad by si myslela, že se zbláznila a šla by nejdříve k psychiatrovi.

Marie se však bez sebemenšího zaváhání podrobila oznámení, které bylo nepochopitelné i pro ni. Ona sama věděla, že nežila s mužem! Víte, co znamenalo v židovské kultuře smlouvo? A ještě k tomu s následkem? Jak odůvodní své těhotenství Josefovi a lidem? Marie byla odvážná. Jenom víra dodá odvalu i před případným ukamenováním. Když těhotná Marie navštívila svou sestřenicí Alžbětu, velebila Boha:

- ◆ *Duše má velebí Pána a můj Duch jáásá v Bohu mém Spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mne blahoslovit všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno. (Lukáš 1:46-49)*

Marie vyslovila díkůvzdání, aniž by přemýšlela o tom, co si budou myslet ostatní.

Podívejme se nyní na její zasnoubení s Josefem. O Josefovi toho víme ještě méně. Známe jeho povolání. Zřejmě byl stejně chudý jako Marie. Kdyby byl zámožný, jistě by si při útěku do Egypta mohl dovolit spežení místo oslíka.

- ◆ *Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ... Její muž Josef byl spravedlivý ... (Matouš 1:18-19)*

V 19. verši je zajímavé, že je Josef nazván Mariiným mužem, i když v předešlém verši stojí "Marie byla zasnoubena Josefovi". V židovské tradici bylo zvykem, že svatba měla dvě fáze. První "kiddušin" byla zkušební smlouva, během které se manželé nesměli stýkat a byli pod přísným rodičovským dohledem. Pár byl už právoplatně oddaný. "Kiddušin" trval 12 měsíců, aby bylo zaručeno panenství nevěsty a vyloučeno narození nemanželského dítěte. Kdyby byla smlouva během "kiddušinu" porušena,

6 ZÁPAS O DUŠI

následoval by rozvod. Druhá fáze svatby byla "huppa". To byla oslava konce "kiddušinu", my bychom řekli vlastní svatba, která obyčejně trvala sedm dnů, po níž se manželé tělesně sblížili. Marie byla zastíněna Nejvyšším v první fázi manželství, v "kiddušinu". Proto byla Marie Josefovou manželkou a Josef jejím právoplatným mužem, přestože se ještě tělesně nepoznali, jak potvrzuje následující verš:

- ◆ *Ale nežili spolu, dokud neporodila syna a dal mu jméno Ježíš.*
(Matouš 1:25)

Marie porozuměla, co se jí přihodilo. Ale co chudák Josef? Když přišel na to, že je Marie těhotná, musel být šokován. Vždyť ji znal jako čestnou dívku a nevěrnost byla určitě to poslední, co by od ní očekával. Oba museli být rozrušeni, určitě znali zákon a trest za smilnění:

- ◆ *Když si muž vezme ženu a vejde k ní, ale pak jí bude nenávidět, obviní ji ze špatnosti a bude o ní roznášet zlou pověst tím, že bude říkat: "Vzal jsem si tuto ženu, přiblížil jsem se k ní, ale zjistil jsem, že není panna." Jestliže však byla ta řeč pravdivá a u té dívky nebyly shledány známky panenství, tedy vyvedou dívku ke vchodu do domu jejího otce, mužové jejího města jí ukamenují a zemře, neboť tím, že smilnila v domě svého otce, dopustila se v Izraeli hanebnosti. Tak odstraníš zlo ze svého středu. Když bude přistižen muž, že ležel s vdanou ženou, oba zemřou: Muž, který ležel se ženou, i ta žena. Tak odstraníš zlo z Izraele. Když dívku, pannu, zasnoubenou muži, najde nějaký muž v městě a bude s ní ležet, vyvedete oba dva k bráně toho města, ukamenujete je a zemřou. Dívka proto, že v městě nekřičela, a muž proto, že ponižil ženu svého*

blížího. Tak odstraníš zlo ze středu Izraele. (5. Mojžíšova 22:13-24)

Marie otěhotněla ve společnosti, která neměla pochopení pro prohřešky mládí či vášní. Vyprávějte lidu, že je dívka těhotná, aniž by poznala muže. Kdo z nás by neměl pochybnosti? Dnes se takové způsoby zdají být kruté, ale kolik zla by bylo odstraněno v každé zemi, kdyby platil Mojžíšův zákon. Kolik rozvodů, rodinných tragédií, opuštěných dětí, znásilnění, vražd, zločinů, sociálních a zdravotních problémů by vymizelo. Kdybychom žili v té době, asi bychom zvedali kamení, protože Mojžíšovy zákony byly v živé paměti. Duch svatý, který započal život Ježíše v Marii, ji neopustil.

Ženy Izraele očekávaly příchod Mesiáše:

- ◆ *Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (1. Mojžíšova 3:15)*

Bůh vlastně řekl: "Jednoho dne, Satane, přijde žena, která porodí dítě. Ty je zraníš na kříži, ale ono (ženino símě) tě usmrtí."

Ježíš Kristus, símě ženy ne muže, v budoucnu usmrtí Satana. Starý zákon předpovídal narození Mesiáše z panny, avšak plné objasnění této Boží záhady se objevuje až v Novém zákoně. Židé očekávali znamení:

- ◆ *Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, panna počne a porodí syna. (Izajáš 7:14)*

Jen jednou se narodilo dítě, které bylo pouze ze semene ženy, ne muže, a to dítě byl Ježíš. Kdyby Ježíš neměl lidské rodiče, což by platilo v případě Mariiny bezhříšnosti, pak by nebyl člověkem a nemohl by prožít lidství v těle, jako má hříšný člověk. Nemohl by nás proto ani spasit! Naopak, kdyby měl oba lidské rodiče, byl by pouze

člověkem, nakažený hříchem jako každý z nás. Opět by nás nemohl spasit! Proto musel být Ježíš synem člověka - Marie i Synem absolutně čistého Boha. Otcovství Boha - Ducha svatého je nekonečněkrát mocnější než mateřství člověka - Marie. Narození a smrt Pána Ježíše jsou neoddělitelné skutečnosti. Kdyby se Ježíš jen narodil a nezemřel obětní smrtí na kříži, neměli bychom žádnou naději na věčnost. Otázky věčnosti se dotýkají samotné podstaty nás všech.

Vzijme se do situace Marie. Mladá, zasnoubená dívka otěhotní. Jak vysvětlí těhotenství svému snoubenci a příbuzným? I když svému snoubenci věří, že bude následovat svatba, dítě může zůstat překážkou. Ekonomická a bytová situace snoubenců byla neradostná. Marie neměla pro dítě zajištěny ani základní životní potřeby. Neměla dětskou vybavičku, neměla podporu okolí, zdravotní péči ani dětské přídavky. Marie neměla nic, co by jí v dané a těžké situaci pomohlo. Zvyky a zákony byly proti dvojici.

◆ *Její muž byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě, proto se rozhodl propustit ji potajím. (Matouš 1:19)*

Ale jak víme, vše dopadlo jinak. Marie a Josef měli to nejdůležitější, co potřebuje každá žena, každý muž a každá dvojice. Měli naprostou poslušnost a neochvějnou víru v Boží vedení. Krátce po narození dítěte se dostávají do situace bezdomovců, běženců, emigrantů a uprchlíků. Nepodceňovali žádné nebezpečí, které jim i dítěti hrozilo. Přijali dítě a bez váhání opustili domov.

◆ *... anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: "Vstaň. vezmi dítě i jeho matku, uprchni do Egypta a buď tam, dokud ti neřeknu; neboť Herodes bude hledat dítě, aby je zahubil." (Matouš 2:13)*

Herodes se rozlítil natolik, že dal povraždit všechny chlapce v Betlémě a v celém okolí ve stáří do dvou let. Teprve až Herodes zemřel, vrátil se Josef a Marie s dítětem do Nazaretu.

Poučení z celého příběhu "neplánovaného" rodičovství je, že Josef a Marie ani jednou neřešili komplikovanou situaci svým rozumem. Jejich víra a důvěra v Boží řízení vytvořila bezpečný domov pro dítě, které se stalo Spasitelem všech, kdo v Boha skládá svoji naději.

- psť & kas-

DĚJINY NAPSANÉ PŘEDEM

Je každé slovo v Bibli pravda? Nemusíme jít moc daleko, než se setkáme s mnohými lidmi, kteří budou s jistotou tvrdit, že Bible není tak docela přesná. "Obsahuje pravdu", řeknou, "ale ne každé slovo je pravdivé. Nemůžeme všemu slepě věřit!"

Než se budeme zabývat pravdivostí Bible oproti obsahové nepřesnosti, podívejme se ještě jednou na dobu, kdy byla Bible psána. O vědě, jak ji teď známe a jak jí rozumíme, se pisatelům ani nesnilo. Tento fakt však neposkytuje Bibli polehčující okolnosti, protože jestliže měl Bůh co do činění s autorstvím, potom musí Bible obstát v každé zkoušce moderních znalostí a výzkumu, ať byla napsána v jakékoli době nebo za jakýchkoli podmínek. Obstojí skutečně?

Zvažte její prorockou přesnost. V době, kdy Evropa a asijské pláne neznaly nic než nájezdy kočovných kmenů, Bible předpověděla povstání a pád budoucích říší. Předpověděla s naprostou přesností osud měst a národů, které se v té době zdály nezni-

8 ZÁPAS O DUŠI

čitelné. Bible vydává svědectví, jak člověk vznikl, proč existuje a jaké je jeho poslání. Nic z toho, co skutečná věda přivedla na světlo, nepopírá biblický popis událostí, ani jejich prorockou předpověď. Odborníci v archeologii, historii, geologii, astronomii, biologii, fyziologii, ale i v jiných s nimi spojených vědách, ne filosofii, nevynešli na světlo nic, co by vyvrátilo jediný údaj svatých písem. Pomyslete na to, že stačí jedině mylné proroctví, jediný falešný vědecký předpoklad a Bible skončí v propadlišti dějin omylů. Četná jiná písma se setkala s takovým osudem. Považte egyptská, babilónská, řecká a římská písma, všechna nasáklá mytologií, pověrou a fantazií, jsou plná vědeckých kotrmelců, ale Bible obstála bez hanby století zkoumáním.

Oč byste se vsadili, že je nemožné, aby soubor 66 knih, napsaný během období 1500 let, čtyřiceti různými autory, neobsahoval ani jeden prokázaný protiklad? A oč byste tuto sázku zvýšili, kdyby byly ty knihy sebrány z tří různých zemí a napsány třemi různými jazyky? Ano, tak byla Bible napsána, a přesto obstála ve světle všech kritiků a badatelů!

Zesnulý James D. Dane z Yale university řekl jednou třídě promujících absolventů: **"Já, jako starý člověk, který jsem neznal nic jiného než vědu celý svůj život, vám říkám, že není v celém vesmíru nic pravdivějšího než vědecká prohlášení, obsažená v Božím slově."**

Mluvil o knize, která byla napsána před vynálezem teleskopu nebo mikroskopu, v době, kdy lidé pevně věřili, že chodí po ploché Zemi.

Bible je jedinečná v tom, že je to jediná náboženská kniha, která předpovídá budoucnost. Proroctví jsou

dějiny napsané předem. Bible předpověděla události staletí před tím, než se staly, a to v živých podrobnostech. Kdo studuje, co je napsáno o přicházejících událostech, musí vidět, že se těchto předpovědí dotkl Boží Duch. Připomeňme si z mnoha stovek proroctví, které se nalézají v této obdivuhodné knize, jen některá.

Například starobylé město Tyrus. V roce 332 před Kristem je obklíčil Alexandr Veliký a za 8 měsíců padlo. O 256 let dříve prorok Ezechiel popsal přesně, jak bude Tyrus dobyt. Přečtěte si o tom v encyklopedii, a pak se obraťte k 26. kapitole Ezechiele a čtete podrobný popis pádu města s vědomím, že Ezechiel o tom psal dřív, než se to stalo!

Zničení mnohých jiných měst bylo předpovězeno biblickými proroky - Samaria, Gáza, Jericho, Ninive, Edom, Zion, Jeruzalém. Dnes, po odstupu více než dvou tisíc let, archeologie potvrzuje biblické události a místa. Není třeba změnit ani čárku. Přál bych si, abychom mohli říci totéž o svazcích encyklopedie!

Když se zmiňujeme o splněném proroctví, nemůžeme vynechat Židy. Bůh slíbil ve Starém zákoně opakovaně, že zachová Izrael, ale žádný podobný slib nebyl dán ostatním národům. Proto zmizeli - babilonští, egyptští, edomitští, hittitští, amonitští, filistínští, ale Izrael se zachoval. Pronásledován Egyptem, Persií, Babilónem, Řeky a Římany - a v novější době nacisty, komunisty, i církví. Žid zůstává a zachovává svou totožnost díky Božímu slibu v Ezechielu 6:8 a jiných statích: **"Přece zanechám ostatek..."** Následující verše z 5. knihy Mojžíšovy, Ezechiele, Jeremiáše, Ozeáše a Lukáše popisují historii židovského lidu, jehož budoucnost je věčná:

- ◆ ... a budou jako tuláci mezi národy
... budeš na úžas, přisloví, nadávku
mezi národy ... dopustím, aby byli
rozehnáni do všech království Země
k jejich škodě, aby byli hanbou,
přislovím, posměchem a ztracením...
Bůh ti dá strachem se třesoucí
srdce... a tvůj život bude viset na
pochybách před tebou.

Všimněte si však těchto veršů
z Izajáše 11, Jeremiáše 33, Ezechiele
11 a Ámose v 9. kapitole:

- ◆ A stane se, že Bůh zase vztáhne
svoji ruku po druhé, aby obnovil
zbytek svého lidu... a shromáždil
vyhnance Izraele a sebere dohromady
rozptýlené Judy ze čtyř koutů
Země... seberu vás z lidů, a shromáždím
vás ze zemí, do kterých jste byli
rozehnáni, a dám vám zemi Izrael...
a zasadím je v jejich zemi, a již nebudou
více vytrženi ze své země, kterou
jsem jim dal, praví Hospodin...

Zprávy pocházející z r. 567 před Kristem
se staly znovu zprávami 4. května
1948, když se Izrael stal státem. Každý
lopotný akr, vydobytý z pouště, každé
pomerančové poupě, které rozkvetne, je
triumf Božího proctví!

27. července 1959, Nasser, prezident
Spojené Arabské republiky, řekl:
"Izrael je zločin, výsledek zrady... za lid
Spojené Arabské republiky prohlašuji...
my vyhladíme Izrael". Ale Nasser zřejmě
nestudoval Boží písmo. Kdyby je
byl přečetl a uvěřil, co je napsáno
v Ámosu 9:14 a 15, byl by viděl, jak
nesmyslná je jeho hrozba. Bůh říká
nejen Izraeli, ale i nám: "Uděl Izraele a
jeho lidu změní, oni znovu vybudují
zpuštěná města a osídlí je ... Zasadím
je do jejich půdy a již nikdy nebudou
vykořeveni ze své země, kterou
jsem jim dal, praví Hospodin, tvůj Bůh."

Prorocké dějiny Izraele jsou skuteč-
nost, kterou žádný odpovědný člověk

nemůže popířít. Před lety Dr. W. Graham
Scorggie napsal: "Znovuzřízení
Izraele se ještě nestalo, ale Bůh to
prohlásil, a musí to tak být."

V době, kdy si nejlepší mozky lámou
hlavu, co nás čeká v budoucnosti,
dobře informovaný student Bible může
s jistotou říci, že izraelský národ ne-
přestane existovat. Nezmenší se, na-
opak zvětší se, zatímco se národy
světa nakonec podřídí diktatuře Anti-
krista. Toto vše, a mnohem víc, Bible
předpovídá. Bůh řídí svět podle přes-
ného jízdního řádu, ale nezasahuje do
svobodné volby člověka.

Prorok Daniel předpověděl moderní
způsob cestování a explozivní růst
znalostí. Všimněte si:

- ◆ ... zapečeť tuto knihu až do časů
konce. Mnozí budou běhat sem
i tam a znalost se zvýší.
(Daniel 12:4)

Před 100 lety cestování bylo
v podstatě stejné, jaké užívali staří
Římané a Egypťané. Za posledních
100 let člověk přeskočil od koňské síly
k atomové síle. Naučil se víc v posled-
ním jednom procentu pobytu na Zemi,
než v prvních 99%. Proč? Protože na
něj byla vylita záplava znalostí. Daniel
to viděl přicházet a psal o tom před
2500 lety.

Bible je plná šokujících proctví,
která jsou psána pro nás. Můžeme je
ignorovat nebo se jim smát. Vyberte si,
ale pamatujeme si, že biblická proctví
jsou jediným klíčem k budoucnosti.
Poznání Boha přináší velkolepou na-
bídku svobody.

- ◆ "Poznáte pravdu, a pravda vás
vysvobodí" (Jan 8:32).

Část této pravdy zahrnuje biblická
varování. Přijmout část Bible a ignorovat
její nejnaléhavější poselství proroc-
tví představuje nejen obrovskou poše-
tilost, ale též zradu, spáchanou na

10 ZÁPAS O DUŠI

těch, kteří hledají, ale ještě nenalezli. Zakončím slovy z knihy "Countdown" od G. B. Hardyho:

"Žít na tomto světě s biblickou předpovědí je jako dovolit Titaniku, aby ještě jednou podnikl svou první cestu. Ignorovat tuto předpověď je totéž jako postavit si časovanou bombu na krb, jako hodiny!"

✦ *Koho zajímá výklad biblické knihy Zjevení, doporučujeme knihu Pavla Steigera "Zápas o duši." Napište nám.*

- J.D.J. -

REINKARNACE A VZKRÍŠENÍ

Proč tolik lidí věří v reinkarnaci?

Většina lidí se nedovede vypořádat s otázkou zla, spravedlnosti a krátkosti lidského života. Judaismus a křesťanství vidí lidský život jako jedinečnou a neopakovatelnou událost. Křesťanství tuto skutečnost navíc zužuje na osobní vztah ke Kristu. Člověk má zodpovědnost za život a svobodnou volbu, zda se vydá úzkou cestou k Bohu, nebo širokou dálnicí do záhuby. Takové řešení se zdá mnohým lidem nepřijatelné a nedostačující. Uvědomujeme si, že každý z nás žije a odchází ze světa se spoustou "dluhů". Proto někteří raději přijímají model opakovaných příležitostí, odčinění či potrestání za současné chování a nový začátek. Naděje, že mohu něco v příštím životě napravit, zopakovat nebo vylepšit, prý nabízí více optimismu. Stačí jen trochu více času, trochu více snažení a úsilí a ono to nakonec všechno dobře dopadne. K tomu, aby to dopadlo nejlépe a

v nejkratším čase, nám pomáhá transcendentální meditace, regresivní terapie, meditace, hypnóza, parapsychologie, biotronika a různá jiná dobrodružství prostřednictvím kurzů sebeobjevování a sebezdokonalování.

Ti, kdo chtějí sdělit smysl a krásu života, kterou našli v Kristu, mají práci ztíženou právě Boží neopakovatelnou jedinečností. Proti Jeho dokonalosti stojí nerozumnost člověka, náboženství i politických systémů. Učení nového věku, jehož nedílnou součástí je reinkarnace, se odtrhlo od hmotného světa i společenského systému. Konečným cílem nového člověka je překročit svoji osobnost a spojit se s božím jsoucnem - vesmírem. Toto myšlení vychází z panteismu a předpokládá, že Bůh je nekonečný, neosobní a nejvyšší jsoucno. Celý vesmír je božský. Bůh je ve všem a všechno je bůh. Bůh a svět je totéž. Každá duše je součástí lidské bytosti i vesmíru. Každá lidská bytost je bohem. Individuální existence zaniká ve velké duši světa. K naplnění tohoto učení je nutná víra, že všechny cesty vedou k jednomu cíli, k jednomu bohu. Všechna náboženství chtějí zprostředkovat spásu prostřednictvím dobrých skutků. Jedině biblické křesťanství nabízí evangelium milosti. Pravdou zůstává, že všechny cesty skutečně vedou k jednomu Bohu, k Bohu Otcem nebo k Bohu Soudci. Ti, kteří přijali Boží milost skrze Pána Ježíše Krista, budou stát před Bohem Otcem. Ti, kteří se sebezdokonalují a pracují na své spáse dobrými skutky, budou stát před Bohem Soudcem. Svobodnou volbu má každý a Bůh touží, aby byli všichni spaseni. Všichni jsou zavrženi za své skutky. **Záchrana vězí jen v rozhodnutí být v Kristu. Sebevypoupení není cesta ke spáse. Spása lidstva a světa spočívá jedině**

v Kristově vykupitelském díle na kříži a Jeho zmrtvýchvstání. Bez vzkříšení by byl Ježíš Kristus jen lhářem nebo blouznivcem.

Odkud pochází učení reinkarnace?

Učení o reinkarnaci pochází z hinduistických nauk - Véd. Z tohoto základního učení je odvozeno učení buddhistů, taoistů, džinistů, sikhů, a dalších. V západním světě, i bez znalostí Véd, nalézáme reinkarnační myšlení. K významným osobnostem nedávné minulosti patří Edgar Cayce, Helena Blavatská a několik křesťanských teologů, kteří se pokoušejí o nemožné - zharmonizovat převtělování s křesťanstvím. Nejvýznamnější z nich jsou Geddes MacGregor ("*Reincarnation in Christianity*") a John Hick ("*Religion*").

Zajímavé je, že právě antičtí filozofové, jako byl Pythagoras, Platón a Plotinus, věřili v nezničitelnou duši (což je biblické), která v koloběhu života převléká těla (to nemá s Biblií nic společného). Platón dokonce učil, že duše obléká tělo protože zhrěšila. Duše je potom nucena opustit ideální svět nebe, a sestoupit dolů do tohoto světa (podobně jako byl z nebe svržen Lucifer) v nějakém těle, aby se zde očistila za hřích spáchaný v nebi. Platón hovoří o dvou nebeských branách: Jednou branou duše vstupují do nebe po pozemském očistci, druhou branou nebe opouštějí, aby si odpykaly trest v tomto pozemském očistci. Než duše oblékne nové tělo, musí přebrodit řeku zapomnění. Platón také učil, že se člověk za obzvláště těžké hříchy může vrátit na zem jako zvíře. Obdobnost mezi učením Platóna a hinduistickými védami je očividná! Podle antických pramenů Pythagoras a další putovali do Orientu.

K současným hnutím, která přijala některé principy reinkarnace, patří Hare Kršna, dianetika, antroposofie, transpersonální psychologie, transcendentní meditace, biotronika a další.

Vysvobození, únik z tohoto začarovaného koloběhu karmy se nazývá *mokša*. Existuje mnoho druhů převtělování, ale podstatu mají stejnou. Hlavní rozdíl je, zda konečné ideální bytí je osobní či neosobní, ale to nehraje v učení převtělování důležitou roli. Duše, Jiva, se za dobré skutky znovu tělesně narodí v dobrém lůně, za špatné skutky se narodí ve špatném - třeba zvířecím lůně. Duše sklídí to, co zaseje.

Převtělování

v hinduistickém modelu

Tělo minerálu, rostliny, zvířete nebo člověka umírá a duše opouští tělo. Jestliže duše nenaplnila karmu, potom má dluh a musí se převtělit, obléci nové tělo. Čím menší dluh karmy, tím vyšší formu těla oblékne. Věčný zákon karmy registruje dobré a zlé skutky člověka. Tento evolučně vzestupný nebo devolučně sestupný koloběh se prý opakuje, vyvíjí spirálovitě až do bodu, kdy duše nemá žádný dluh vůči karmě, a tehdy, v neosobní hladině je duše pohlcena v boha - Bráhmou, a v osobní hladině splyne s bohem - Bhagwanem, kdož je vše, co je. Bráhma je božské absolutno, svět, i to, co je božské v člověku. Bráhmán je předpokladem mnoha bohů a všeho stvoření, ale může to být i kněz, mudrc a učelec.

Věří křesťané reinkarnaci?

Americké statistiky jsou znepokojující. V roce 1982 čtvrtina Američanů věřila v reinkarnaci. Mezi vysokoškolskými to byla až jedna třetina. A to v zemi, kde se 90% lidí považuje za křesťany. Z toho 21% těch, kteří si myslí, že jsou protestanté a 25% těch, kteří přiznáva-

jí, že jsou katolíci, se ztotožňují s reinkarnací. Nezdáří-li se ti něco v tomto životě, máš naději, že to napraviš v tom příštím. Proč být odsouzen za špatné rozhodnutí? Nejsme dokonalí, proto mají všichni naději a příležitost napravit své chyby. To přece dává smysl. I Hitler a Stalin byli pouze chybující lidé. I oni se mohou po několika cyklech reinkarnace vylepšit. Když se nám něco nepodaří, zkusíme to znovu. Nejhorší je přestat se snažit a rezignovat. Tohle je dobrá rada, jak překonávat překážky našeho denního života. Otázkou však zůstává, zda můžeme přenášet stejnou filozofii do našeho chápání posmrtného bytí. Stačí opravdu žít, jak nejlépe umíme? Můžeme si být jisti, že když se nám život nějak nepovede, pak to není konečná ztráta, však se narodíme znovu, do jiného těla a zkusíme to znovu? Jestliže naše spása vězí v našem chování zde na zemi, potom by to jistě ke spáse stačilo. Víra "křesťanů" v reinkarnaci je však v přímém rozporu s Bibli, protože spása křesťana vězí v Kristu a ne ve slušném chování:

♦ *A jako každý člověk jen jednou umírá, a potom bude soud, tak i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy mnohých; po druhé se zjeví ne už kvůli hříchu, ale ke spáse těm, kdo ho očekávají. (Židům 9:27-28)*

Převtělování

v pseudokřesťanském modelu

Reinkarnace nemá s křesťanstvím nic společného, jen to, že se odvolává na Bibli, používá křesťanské pojmy a dává člověku, který Krista odmítl, další šanci. Toto se opakuje tolikrát, až dotyčný přijme Krista, a vydá se tou úzkou cestou ke spáse. Stane se jeho součástí, je spasen a stane se bohem. Křesťanská reinkarnace má několik

variant, podobně jako existují různá reinkarnační pojetí východních náboženství.

"Píliře" reinkarnace

1. Nesmrtelnost duše

Platón zastával reinkarnaci, protože věřil v nestvořenou, věčnou, nezničitelnou duši, která existuje, ať se děje, co se děje. Převtělování pro něj znamenalo vývojový, tedy evoluční, zdokonalovací proces.

2. "Evidence" minulých životů

Mnoho parapsychologů, náboženských mystiků, hypnotizérů a psychologů používají tzv. zkušenosti z dřívějších životů k léčení strachu, vnitřního zmatku, narušeného vztahu k druhému pohlaví nebo k ostatním lidem. Vzpomínky na minulý život prý pomáhají některým lidem, aby se vyléčili ze svých fobií a nepokoje v duši. Mnozí psychologové si však nejsou jisti, zdali vzpomínka na dřívější život je skutečná nebo jen v představivosti pacienta. A tak převládá názor: Není důležité, zdali je vyvolaná vzpomínka skutečná nebo neskutečná, hlavní je, že "upamatování" léčí a na původu tohoto fenoménu nezáleží.

3. Spravedlnost

a) Reinkarnace je prý spravedlivá. Představa, že máme mnoho šancí napravit, co jsme v životě pokazili, je velmi přitažlivá a zdá se být správná. Činíš-li zlo, budeš potrestán, konáš-li dobro, budeš odměněn. Myšlenka, že by někdo mohl skončit ve věčném pekle za konečný počet hříchů, je absurdní a nespravedlivá.

b) Reinkarnace prý spravedlivě vysvětluje utrpení. Utrpení je překonávání minulé horší karmy. Toto vysvětlení zbavuje boha i člověka zodpovědnosti za utrpení na tomto světě. Každý trpí, nebo spokojeně žije podle toho, kolik dluží karmě.

c) Nejpopulárnější odůvodnění spravedlnosti reinkarnace je, že úplně odstraňuje možnost prokletí a zatracení neexistuje. Věčné prokletí se zdá být neslučitelné s milujícím Bohem, proto dává bůh reinkarnace člověku novou a novou šanci. V křesťanském pojetí reinkarnace má tento kandidát možnost přijmout Krista v jednom ze svých mnoha poutnických převleků. Bůh člověku dopřeje více času, aby mohl projevit svoji svobodnou vůli. Mnozí věří, že mravní dokonalost nemůže být dosažena jinak, než skrze převtělování a cyklicko-evoluční vylepšování. Křesťanský reinkarnista Geddes MacGregor nazývá peklo barbarským výmyslem. Nenapravitelní se prý ve svých následných životech postupem času vyloučí z existence. Neexistence je prý mnohem rozumnější než existence pekla. Ale Nietzsche řekl, že by si raději vybral věčné vědomé utrpení, než nevědomou neexistenci. Prý i špatná existence je lepší než neexistence. Nietzsche tvrdí, že bůh, který by eliminoval existenci, by byl horší a nerozumnější, než ten, který by jej poslal do věčného pekla utrpení. Argumentovat krutostí a nerozumností Boha se nedá, protože tento argument podepírá dva protichůdné názory: Neexistence je přijatelnější pro MacGregora, jakákoliv, i trpící existence, je přijatelnější pro Nietzscheho. Oba tvrdí, že bůh nemůže být tak krutý a neinteligentní.

d) A nakonec, reinkarnace je prý spravedlivá a důvěryhodná, protože spasení je osobní záležitost mezi jednotlivcem a bohem, což je spravedlivější vysvětlení, než dědit hřích po Adamovi a být spasen zastupující Kristovou smrtí, na kterou nemá jednotlivec žádný vliv. Je prý rozhodně spravedlivější, když se každý osobně postará sám, aby naplnil zodpovědně

svoje dědictví osobní karmy. A MacGregor jasně říká - *moje karma patří jenom mně, je to moje věc. Vítězství nad ní je moje osobní vítězství.* Převtělování prý odstraňuje nespravedlivé potrestání všech lidí za hřích pouze jednoho člověka, a odstraní prý také nespravedlnost, aby jeden člověk zemřel za hřích všech lidí, které sám ani nespáchal. Jiným slovy, podle reinkarnistů Kristus zemřel, jako náš vzor, v žádném případě prý nezemřel v našem zastoupení.

Co je na reinkarnaci mylného?

K této otázce můžeme přistoupit dvěma způsoby. Můžeme říci, že reinkarnace odporuje Bibli, i když mnozí budou tvrdit, že tomu tak není. Někteří tvrdí, že křesťanům bylo učení o reinkarnaci zakázáno, vzato a z Bible vypuštěno. Monoteistická náboženství - Judaismus a Islám - o reinkarnaci také nehovoří, přestože jim ji neměl kdo zakázat. Islám, na rozdíl od "křesťanství", s reinkarnací vůbec neflirtuje. Islám věří v jednoho boha (ale odmítá božství Ježíše Krista), který soudí jenom jednou, a to je biblická pravda.

a) Je reinkarnace logická?

Reinkarnace vůbec neřeší problém zla. Místo aby řešila problém utrpení, tak učí, že utrpení je spravedlivé. Na rozdíl od křesťanství, jehož ústřední myšlenkou je láska k bližnímu, v náboženství, která uznávají reinkarnační model, láska k bližnímu vůbec neexistuje. Proč mít soucit? Nikdo přece není nevinný, protože karma minulého života odsoudila duši k utrpení v dnešním životě. Reinkarnisté si stěžují, že když má křesťan vysvětlit zoufalé matce, které zemřelo dítě, tak nanejvýš může říci - nevím, ale věřím, že Bůh chyby nedělá. Zákon karmy má jinou

14 ZÁPAS O DUŠI

odpověď - *Maminko, vaše milované dítě zemřelo, protože bylo v minulém životě zlé.* Bude se maminka po takovém vysvětlení, i když zaobalenějším, cítit lépe? Je reinkarnační panteistický bůh spravedlivý, když trestá někoho, kdo ani neví, jaký byl jeho zločin v předešlém životě? Jestliže utrpení dnešního života je následek předešlého, kdy zákon karmy vůbec začal? Do nekonečné minulosti se nemůžeme opakovaně vracet. A jestliže tu tedy byla první duše v těle, jako že byla, kde se vzal její karmický dluh, když první vtělení nemělo předchůdce? Potom by zlo bylo věčným principem a součástí boha stejně jako dobro, a tím by zůstalo neřešitelné a neodstranitelné. I John Hick, "křesťanský" reinkarnista, tuto absurdnost pochopil. Reinkarnace problém utrpení neřeší, naopak jej úplně ignoruje.

b) Zákon karmy se nerovná Starému zákonu Bible

Někdo by si mohl myslet, že je zákon jako zákon a že i karma je přísný všeobecný mravní kodex. Avšak karma není soubor mravních předpisů. Neříká, co máme nebo nemáme dělat. Karma je neosobní, neměnný zákon trestu, který nezná odpuštění, lásku ani slitování. Karma se od Starého zákona liší jako noc a den. Karma soudí a určuje míru trestu bez zákona!

Odkud tedy pochází mravní měřítko, podle kterého karma vyměřuje trest? Odpověď je neuvěřitelná - odnikud! V panteismu totiž není rozdíl mezi zlem a dobrem. Proto nemůže být karma mravním zákonem. *Nezabiješ, nepokradeš...* jsou jen dobrovolně přijaté účelnosti. Účelnost znamená - jestliže něco prospívá, udělej to. Jakékoliv mravní chování *zachránit - zabít, dát - ukrást, mluvit pravdu - lhát* může být ospravedlněno, pokud je to účelné a prospěš-

né všeobecnému přežití. Relativismus je však neudržitelný v etice. Řekneme-li, že relativní pohled (a karma je mravně relativní) je správnější než absolutní, a pokud to myslíme opravdově, smýšlíme absolutně. Jinými slovy říkáme, že relativismus je absolutní, což je nelogický závěr. Když řekneme: *Morálka "A" je lepší než morálka "B"*, potom obě morálky srovnáváme se svojí, vnitřní morálkou, o které se domníváme, že je blíže té správné morálce. Co ve skutečnosti říkáme, je jen to, že se morálka "A" přibližuje naší vnitřní, zásadové "*absolutnější*" morálce více, než morálka "B". **Říkáme-li tedy, že relativismus je pravda, potom to musíme myslet absolutně.** Ale myslet absolutně je v relativismu nemožné. Jestliže je naše vnitřní morálka opravdu relativní (ona není), potom nemůžeme mít v etice a jiných oblastech života na nic žádný názor. To je ve skutečnosti nemožné, protože pak bychom nemohli nic ani posoudit. Morální relativisté ve skutečnosti neexistují, protože každý člověk má nějaký názor. Pro pravověrného relativistu "*bez názoru*" není tedy nic správné, ani chybné, dobré ani zlé. Potom, i karma je jen domnělá a neměla by posuzovat a trestat nikoho za cokoliv, co udělal v minulém životě, protože domnělá karma je také "*bez názoru*", a jako taková by se měla chovat - netečně. Karma nedovede obměkčit srdce. Zasmušilá víra v osud ubíjí soucit. Víra v reinkarnaci ochromuje morálku i pracovitost a vede k tupé lhostejnosti.

c) Reinkarnace je ve své podstatě nelidská

Byli jste někdy v Indii? Umíte si představit tamní život? Miliony chudáků, mrzáků, znetvořených, bezdomovců a hladujících se potulují po ulicích a

nikdo si jich nevšímá. Proč? Zákon karmy na ně přivodil jejich úděl! Podle klasického hinduismu pomoc těmto nuzákům je vlastně narušení přirozeného průběhu karmy. Pomoc je nežádoucí ve společnosti, která věří v reinkarnaci.

d) Reinkarnace nezaručuje duchovní vzestup

Někdy se vyznavači reinkarnace odvolávají na evoluční filozofii. Tak jako se prý příroda vyvíjí tělesně od nižších druhů k vyšším, tak se prý vyvíjí i duch, který souběžně se svým vzestupným vývojem obléká stále nová a dokonalejší těla. Potíž vězí v tom, že nemáme žádné důkazy, že k takové vzestupné evoluci, ať v tělesné, či duchovní oblasti, vůbec došlo. Evolucionista Loren Eiseley napsal už v roce 1957: **"Potom, co jsme se vysmáli teologům, že spoléhají na mýty a zázraky, evoluční věda se ocitla v pozici, kdy musí vytvářet svoji vlastní mytologii. Především předpoklad, že to, co se nepodařilo dokázat za více než sto let, ve skutečnosti proběhlo v dávnm pravěku."**

Jestliže biologická evoluce je mýtus, potom ani duchovní evoluce převtělování nemá žádné vědecké opodstatnění. Skutečně se vyvíjíme v těle i v duchu k vyššímu božskému vědomí? Podívejte se ráno do novin a každému musí být jasné, že se spíš svjíjme v dábelském úpadku svědomí. Navíc, i reinkarnisté souhlasí, že morální vzestup nemusí být pozvolný, ale může proběhnout v kvalitativních skocích.

Bez ohledu na to, kolik konečných a omezených životů na sebe oblékneme, nikdy nemůžeme dosáhnout nekonečného Boha. Omezený a konečný počet převtělení nevyšší duši k nekonečné čistotě Boha. Logicky nás k Bohu může přivést pouze zázračná proměna,

ne sebevylepšování. A tato náhlá proměna úplně odstraňuje dlouhodobý proces vzestupné duchovní evoluce. K tomu, aby došlo k převratné změně člověka při jeho vzkříšení, stačí jeden život. Toto učí jedině Bible!

Kde bereme jistotu, že i po miliontém převtělení dosáhneme *mokší* a vyprostíme se z bludného koloběhu reinkarnace? Každé tělo může zklamat. Duše nemá nikde záruku, že splatí svůj dluh, protože si minulé životy nepamatuje. Nemůže je porovnat s předchozími, a proto ani neví, čeho se má vystříhat, obzvláště, když je všechno relativní. To platí i pro tak zvanou křesťanskou reinkarnaci. V čem máme záruku, že přijmeme Krista v n-tém těle? Na jakém základě Jej přijmeme, když si nepamatujeme, že jsme Jej v minulém životě odmítli?

Reinkarnace je filozofie nejistoty, ačkoliv většina jejich odnoží tvrdí, že božství nikoho nemine, ať již v osobní nebo neosobní formě. Gautama Buddha tento problém "vyřešil" následovně. Když objevil zlo a utrpení, musel porovnat morální konflikt se zákonem karmy. Jeho závěr je nezájem a nezúčastněnost. Řekl: ***Člověk musí ztratit zájem o ostatní a uznat, že není rozdíl mezi dobrem a zlem a všechno musí být tak, jak je. Proto, jestliže pomůžeme trpícímu, nebo si ho nevšimneme, obojí dělejme bez zájmu a nezúčastněně, jakoby pomoc nebo ignorace byly totožné. Zda jsme pomohli nebo nepomohli, je neutrální, až do té chvíle, kdy se začneme zajímat o to, zda to, co jsme si vybrali, bylo správné nebo špatné.***

Nauka o životě a o světě, která je poznamenána skutečností, že život je utrpení a utrpení je život, je jen bludný kruh a hluboký pesimismus. Kdo se

zabývá východním náboženstvím, principy reinkarnace a jejich lidskými zakladateli objeví společného jmenovatele, ve kterém se vychodní náboženství diametrálně liší od biblického křesťanství. Jde o lásku Boha k člověku a o lásku k bližnímu. Pán Ježíš Kristus nabízí spásu cestou nezasloužené milosti. Všechna ostatní náboženství chtějí spásu zprostředkovat.

- ◆ **"Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí mysli své." Druhé pak je podobno tomu: "Milovati budeš bližního svého jako sebe samého," říká Ježíš.**

Reinkarnace odporuje biblickému vzkříšení

Biblické vzkříšení a hinduistické převtělování se vzájemně vylučují. Jsou neslučitelné a úplně protikladné ve všech bodech:

Převtělení je panteistické, to znamená, že všechno je bůh a celé stvoření je projev boha, jako by obraz byl i svým malířem. Biblické vzkříšení je teistické, to znamená, že Bůh stojí mimo stvoření, které stvořil. Stvoření je Jeho dílo, ne On sám. Malíř stojí mimo obraz a není totožný s obrazem.

Převtělení - reinkarnace - chápe člověka jako duši v těle, tedy dvojité. Duše a tělo jsou nezávislé a úplně izolované jednotky. V reinkarnaci duše obléká znovu a znovu nová těla minerálů, rostlin, živočichů, zvířat a člověka. Navíc, těla jsou pro duši káznice, každá jiná, kde si duše odpykává minulé přestupky. Tak jako je vězeň vzdálen cele, tak je duše vzdálena tělu. Biblické vzkříšení se naopak dívá na ducha, duši a tělo trojjedině. Všechny tři podstaty tvoří trojjedinou podstatu člověka, tak jako šířka, výška a délka jsou ve svém součinu jeden objem.

Reinkarnace je zdokonalovací proces v pohybu. Vzkříšení není proces, nýbrž dokonalý stav těla, protože k dokonalosti se nedá nic přidat.

Reinkarnace je dočasný stav, ve kterém duše touží být natrvalo vysvobozena z těla a chce splynout osobně nebo neosobně s všebohem, bez hmotného těla, protože koloběh těl jsou tresty a hmota je v podstatě zlá. Vzkříšení je konečný stav, v kterém se trojjediný člověk, natrvalo v dokonalém těle, raduje ze společnosti trojjediného Boha a Bůh se raduje ze společnosti člověka. Tělo je dar a ve vzkříšení jedna z nerozlučných podstat člověka.

V reinkarnaci je tělesný život, tj. spojení duše s tělem, stav pykání, pekla a dočasného zatracení v nepřítomnosti boha. Ve vzkříšení je tělesný život (společně s duchovním životem) trvalý stav spasení a radosti v přítomnosti Boha Ježíše Krista.

Reinkarnace se opakuje ve smrtelných tělech. Vzkříšení je jen jedno v nesmrtelném těle.

Kvalita reinkarnace je podmíněna splaceným karmickým dluhem. Čím víc dluhu je splaceno z předešlých životů, tím dokonalejší a vyšší je nové tělo. Až se duše úplně vykoupí, dosáhne nirvány - božství. Vzkříšení je založeno na Boží milosti bez zásluhy člověka. Veškerý dluh zaplatil v jedné splátce a navždy Ježíš Kristus na kříži.

Mnohé snad překvapí, obzvláště některé křesťany, že po vzkříšení budeme mít naše těla zpět. Těla z masa a kostí, jenže v úplné dokonalosti a oslavené formě. Ježíš měl po vzkříšení také své původní tělo:

- ◆ **Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně. (Lukáš 24:39)**

Jeho přátelé Jej poznali, tedy i Jeho podoba musela být dokonalá. Ježíš měl své vzkříšené tělo, ne nějaké jiné tělo. Ježíš také ve svém vzkříšeném těle jedl rybu:

◆ *Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: "Máte tu něco k jídlu?" Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi.*

(Lukáš 24:41-43)

Ježíšovo vzkříšené tělo bylo hmatatelné z masa a kostí, jako před ukřižováním. O tom se přesvědčil i nevěřící Tomáš:

◆ *Tomáš, jinak Didymos, jeden z dvanácti učedníků, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní mu řekli: "Viděli jsme Pána." Odpověděl jim: "Dokud neuvidím na jeho rukou stopy po hřebecích a dokud nevložím do nich svůj prst a svou ruku do rány v jeho boku, neuvěřím." Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." Potom řekl Tomášovi: "Polož svůj prst sem, pohleď na mé ruce a vlož svou ruku do rány v mém boku. Nepochybuji a věř!" Tomáš mu odpověděl: "Můj Pán a můj Bůh." Ježíš mu řekl: "Že jsi mě viděl, věříš. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili." (Jan 20:24-29)*

Ale přesto bylo Ježíšovo tělo jiné podstaty. Mohl se objevovat a mizet, kdy chtěl:

◆ *Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.* (Lukáš 24:31)

Mohl procházet zavřenými dveřmi nebo zdí:

◆ *Osmého dne potom byli učedníci opět uvnitř a Tomáš s nimi. Ač byly dveře zavřeny, Ježíš přišel, postavil se a řekl: "Pokoj vám." (Jan 20:26)*

Ježíš mohl v těle vystoupit na nebesa. Z Písma máme jistotu, že se vrátil zpět na Zemi v těle z masa a kostí:

◆ *Po těch slovech byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jím ho zastřel. A když upřeně hleděli k nebi za ním, jak odchází, hle, stáli vedle nich dva muži v bílém rouchu a řekli: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet." (Skutky 1:9-11)*

Tyto rozdíly zřetelně ukazují, že Lazárovo zmrtvýchvstání, jak je popsáno v Janově evangeliu (11:1-44), a syna vdovy z Lukášova evangelia (7:11-17), nebyla vzkříšení, ale "jen" obživení jejich smrtelných těl, protože později oba opět zemřeli. Ježíšovo vzkříšené tělo bylo hmotné, ale nesmrtelné. Bylo fyzické, ale neporušitelné. Pavel popisuje dokonalé tělo. V žádném případě nepopisuje duši a ducha bez těla někde v nebi. Pavel nás ujišťuje, že při vzkříšení budeme proměněni tj. vzkříšení v okamžiku:

◆ *Chci říci to, bratři, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném. Hle, odhalím vám tajemství: **Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živi proměněni. Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: **Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil!** (1. Kor. 15:50-54)***

Pavel také vůbec nehovoří o nějaké trvalé duchovní beztělesné existenci v nebi na obláčkách. Říká, že budeme

18 ZÁPAS O DUŠI

proměnění, a Krista nazývá prvním vzkříšeným, kterého budeme následovat:

- ◆ Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. (1. Korintským 15:20)

Co je vzkříšení?

Bible hovoří o dvou vzkříšeních. Jedno vzkříšení je k životu a druhé k soudu:

- ◆ ... a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení. (Jan 5:29)

Nejzřetelnější popis je ve Zjevení:

- ◆ Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud. Spatřil jsem také ty, kdo byli státi pro svědectví Ježíšovo a pro slovo Boží, protože nepoklekli před dravou šelmou ani jejím obrazem a nepřijali její znamení na čelo ani na ruku. Nyní povstali k životu a ujali se vlády s Kristem na tisíc let. - Ostatní mrtví však nepovstanou k životu, dokud se těch tisíc let nedovrší. - To je první vzkříšení. Blahoslavený a svatý, kdo má podíl na prvním vzkříšení! Nad těmi druhá smrt nemá moci, nýbrž Bůh a Kristus je učiní svými kněžními a budou s ním kralovat po tisíc let. (Zjevení 20:4-6)

První vzkříšení k věčnému životu nastane, až se Ježíš vrátí podruhé. Zahnuje však jenom spasené.

Druhé vzkříšení k soudu bude až po tisíci letech:

- ◆ A viděl jsem veliký bělostný trůn a toho, kdo na něm seděl; před jeho pohledem zmizela země i nebe a už pro ně nebylo místa. Viděl jsem mrtvé, mocné i prosté, jak stojí před trůnem, a byly otevřeny knihy. Ještě jedna kniha byla otevřena, kniha života. A mrtví byli souzeni podle svých činů zapsaných v těch kni-

hách. Moře vydalo své mrtvé, i smrt a její říše vydaly své mrtvé, a všichni byli souzeni podle svých činů. Pak smrt i její říše byly uvrženy do hořícího jezera. To je druhá smrt: hořící jezera. A kdo nebyl zapsán v knize života, byl uvržen do hořícího jezera. (Zjevení 20:11-15)

Kde jsou duše spasených mrtvých během jejich beztělesné vědomé existence - v době mezi ztrátou porušitelného těla, a nabytím neporušitelného těla? Tedy v době mezi tělesnou smrtí a vzkříšením? Pavel nás ujišťuje, že pro spasené mrtvé smrt znamená být s Kristem:

- ◆ Jsme tedy stále plni důvěry, neboť víme, že pokud jsme doma v tomto těle, nejsme doma u Pána ... (2. Korintským 5:6)
- ◆ ...táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší ... (Filipským 1:23)
- ◆ Když Beránek rozlomil pátou pečeť, spatřil jsem pod oltářem ty, kdo byli zabiti pro slovo Boží a pro svědectví, které vydali. (Zjevení 6:9)

Pro duši spaseného člověka být tělesně mrtv, nemít porušitelné tělo, je vědomá radost v přítomnosti Boha. Radost neúplná ve své beztělesnosti, ale očekávající nové tělo ve vzkříšení.

Vzkříšení je úplně protichůdné převtělení. Rozdíl je podmíněn v podstatě chápání a) těla (hmoty), b) tělesné smrti, c) soudu, d) konečného bytí:

a) Rozdíl v podstatě hmoty (těla)

Hinduistická reinkarnace považuje hmotu za poklesek, zkázu, tedy deformaci duchovní reality. Až budou všechny karmické dluhy splaceny, všechny duše dosáhnou nirvánu a nebude zapotřebí hmoty. Všeobůh už nebude potom muset sestupovat

reinkarnací v hmotu, a bude jen v duchovní nehmotné podstatě. Ten, kdo tvrdí, že má peklo zde na zemi, ztotožňuje se s hinduisty. Reinkarnisté vidí dokonalý stav v odhmotnění vesmíru, tedy v odhmotnění všeboha. Skrze reinkarnaci, "buňky" boha - lidí, zvířata, rostliny a minerály zachraňují všeboha. V biblickém křesťanství naopak Bůh zachraňuje člověka a ostatní stvoření. Biblické křesťanství učí, že hmota je dobrá:

◆ *Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhnout nic, co se přijímá s díkyvzdáním.*

(1. Timoteovi 4:4)

Šestý den Bůh stvořil také člověka, duši žijou ve hmotném a dokonalém těle:

◆ *Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré. Byl večer a bylo jitro, den šestý. (1. Mojžíšova 1:31)*

I jméno Adama je odvozeno z hebrejského slova prach:

◆ *I vytvořil Hospodin Bůh člověka, prach ze země, a vdechl mu v chřípí dech života. (1. Mojžíšova 2:7)*

Bez hmotného těla není trojjediný člověk úplný:

◆ *Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvěť a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskrvny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. (1. Tesalonickým 5:23)*

b) Rozdíl v podstatě tělesné smrti

Tělesný život je spojení duše s tělem. Tělesná smrt je rozpojení duše s tělem. Proto i Kristus byl jen jednou obětován, aby na sebe vzal hříchy. Hinduista Radhakrišnan přiznal:

"Mezi křesťanstvím a hinduismem je podstatný rozdíl. Zatímco hinduista, jakéhokoli vyznání věří v řetězec životů, křesťan věří, že člověku je uloženo jednou zemřít a potom bude soud."

Duše hinduisty se tělesně narodí, je spojena s tělem za trest, protože zhrěšila - nesplatila plně svůj dluh v minulém životě. To dává v reinkarnačním systému určitý smysl, protože hmota je prý zlá. Za mzdu utrpení (odplata za hřích) si však duše spásu nikdy nemůže koupit. **Spása je dar.**

◆ *Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Římanům 6:23)*

Křesťan je naopak za svůj hřích potrestán tělesnou smrtí, je s tělem rozpojen, aby se mohl radovat z věčného života v novém těle.

c) Rozdíl v podstatě soudu

Reinkarnista věří, že každé vtělení je část soudu a člověk se jednou svého celého karmického dluhu zbaví.

Biblické křesťanství má úplně protichůdné pojetí. Spása je dar:

◆ *Ježíš jí odpověděl: "Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, kdo ti říká, abys mu dala pít, požádala bys ty jeho, a on by ti dal vodu živou" (Jan 4:10)*

◆ *Jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. (Římanům 3:24)*

◆ *Bohu budiž vzdán dík za jeho nevystížitelný dar! (2. Korintským 9:15)*

Dar můžeme jenom přijmout nebo odmítnout. Nic víc, nic míň. Nabízený dar spásy nemůžeme přijmout ani jedním z pěti tělesných smyslů, protože nemá hmotnou povahu. Přijímáme jej vírou, že Dárce i dar jsou skutečné. Vírou přijímáme jakékoliv svědectví, třeba i to, že existoval Napoleón.

◆ *Kdo v něho věří, není odsouzen. Kdo nevěří, již je odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího. (Jan 3:18)*

Teď si řeknete, "kde je spravedlnost?" Reinkarnista si přece svůj dluh splatí, to je spravedlivé! Křesťan se však ze

20 ZÁPAS O DUŠI

svého hříchu jednoduše vyproští tím, že přijme Boží milost, na jeho místě je obviněn nevinný (Pán Ježíš Kristus) a věřící získá věčný život! Vždyť i Bůh je jasně proti svalování viny na druhé, od Něho princip spravedlnosti vzešel:

- ◆ *Duše, která hřeší, ta umře; syn nebude pykat za nepravost otcovu a otec nebude pykat za nepravost synovu; spravedlnost zůstane na spravedlivém a zvlůle zůstane na svévolníkovi.*
(Ezechiel 18:20)

Jenže Bůh zná také jiný princip:

- ◆ *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.*
(Jan 15:13)

Který z těchto dvou principů měl Kristus následovat? Kdyby se pouze řídil podle principu spravedlnosti, nikdo, ani jeden člověk, by nebyl zachráněn. Kdyby se pouze řídil podle druhého principu lásky, nejen že by popřel princip spravedlnosti, ale musel by navíc zachránit všechny, i ty, kteří si to nepřejí.

Některé mravní principy mají větší váhu než druhé. Ušetření životů židovských novorozeňat v Egyptě mělo vyšší mravní váhu než poslouchat Bohem ustanovenou egyptskou moc, která poručila porodním bábám usmrcovat novorozeňata. Představte si, že by se pod vašim synem prolomil led. Řekli byste mu: "Dobře ti tak, varoval jsem tě, nelez na led, tak se za trest utop, stejně je to tvá vina." Jistě, toto chování by bylo veskrze spravedlivé, protože neuposlechnutí a zlovůle má zůstat na svévolníkovi, a váš syn si opravdu prosadil svoji vůli. Nebo byste riskovali svůj život, případně jej i ztratili, abyste neposlušného syna z vody vytáhli? Které rozhodnutí je morálnější? Spravedlnost? Nebo láska?

Naše hříchy však nebyly jen zapo-

menuty, to by Boží spravedlnost neuspokojilo. Ježíš Kristus je na sebe vzal, jako by je sám spáchal a byl plně potrestán za hříchy celého světa. **Aby Bůh plně uspokojil princip spravedlnosti, tak nám svoji lásku - spásu dává darem.** Je jen na nás, zda ji přijmeme. Láska se nedá nikomu vnutit, protože základem lásky je svobodná vůle. Takže, ať chceme či ne, spravedlnost dostala plné zadostiučinění. Bůh zvolil láskyplné sebeobětování:

- ◆ *Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy.*
(Římanům 3:25)
- ◆ *On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa.*
(1. Jan 2:2)
- ◆ *V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.*
(1. Jan 4:10)

Pokuta, kterou Ježíš zaplatil, je nazývána výkupné, smíření a ospravedlnění. Ježíš byl trpícím služebníkem, který byl potrestán za každý hřích a za nás se stal obětním beránkem.

Mezi osobním a zástupným vykoupením je propastný rozdíl. Osobní vykoupení je v podstatě zákon hinduistické karmy, který provozují "ikřesťané". To je to - za dobrotu do nebe, a za lumpárnu do pekla.

1. Osobní vykoupení předpokládá, že zločinec má na vykoupení dostatek prostředků. Zástupné vykoupení předpokládá, že zločinec nemůže nikdy svůj přestupek splatit.
2. V osobním vykoupení je zúčastněn zločinec, v zástupném vykoupení je zúčastněn postižený.

3. Osobní vykoupení vykonává zločinnec, zástupné vykoupení je přijato, obdrženo zločincem.
4. Osobní vykoupení je neslučitelné s milostí, zástupné vykoupení je nejvyšší formou milosti.

d) Rozdíl v podstatě konečného bytí

Téměř všichni reinkarnisté jsou univerzalisté, kteří věří, že všichni lidé budou spaseni. Bible však učí, že většina lidí, kteří přicházejí širokou branou, bude zatracena, a jen malé stádečko procházející těsnou branou bude zachráněno. Mnozí mohou tvrdit, že tohle není láska, ale sadismus. Jejich námitka však vězí v malém neporozumění. Univerzalisté a reinkarnisté vidí veškeré dění jako nevyhnutelné dílo osudu. Jinými slovy, bůh dělá to, co dělá z nutnosti, protože mu nezbývá jiná možnost.

Ale teisté a bibličtí křesťané věří v Boha se svobodnou vůlí, který dělá jen to, k čemu se rozhodne. A protože je absolutní a nekonečný, je proto také měřítkem svébytné spravedlnosti a podle Něho se spravedlnost měří. Jestliže chápeme svobodnou Boží vůli, kterou podle Jeho obrazu vlastníme i my, potom nemůžeme zakládat spásu pouze na Jeho lásce a dobrotě.

Boží láska není diktována Boží povahou, jako je tomu u univerzalistů a reinkarnistů. Boží láska, Jeho láska k nám, je věc Jeho osobního rozhodnutí a Jeho svobodné vůle. Láska je vždy projevem svobodné vůle. Roboti nemohou milovat. Bůh nemusí milovat, Bůh se rozhodl milovat. Vše, co dělá biblický Bůh, dělá proto, že chce, ne proto, že musí. Stejně je to i s námi. Žádná Boží vlastnost sama o sobě nikoho nespasí - ani láska.

Bůh je dobrý, milující, ale je také spravedlivý. A aby uplatnil svobodně

své vlastnosti, lásku a spravedlnost, zvolil alternativu, že Jeho láska je projevena v Ježíši Kristu, který uspokojil Boží spravedlnost v potrestání. Druhá Boží osoba - Ježíš Kristus - zachraňuje hříšníky, protože se je rozhodl svobodně milovat. V žádném případě nezachraňuje láska jako taková, což by byla jen sentimentálnost. A po sentimentální slepé Boží lásce bez svobodného rozhodnutí touží právě ti, kdo věří, že to pro každého dobře dopadne. Již jsme řekli, že kdyby Bůh uplatnil pouze lásku, každý by byl spasen. Kdyby zvolil jen spravedlnost, všichni by skončili v hořícím jezeře. Ale láska a spravedlnost, projevená v Ježíši Kristu, je cesta k věčnému životu, spojení s biblickým Bohem.

Bůh nezvolil reinkarnaci, abychom si ve svých životních cyklech spláceli svoje hříchy a dlužní úpisy. Bůh náš dlužní úpis splatil sám a jednou splátkou Platbu nám poslal v Ježíši Kristu. Je na naší svobodné vůli, zdali Krista milujeme jako Spasitele, zdali jeho vykupitelský šek uložíme na náš nebeský účet. Nebo Jeho vykupitelský šek odložíme a budeme se snažit splácet ty nekonečné dlužné miliardy našimi šestáky vzorného chování?

Uvažujme. Jestliže je peklo jen Boží výhrůžka, která se nikdy nevyplní, potom to znamená:

1. *Hrozba by mohla být vykonána, ale nebude*
2. *Bůh stvořil lidskou povahu tak, aby všichni byli spaseni, a potom hrozba nemusí být vykonána.*

V prvním bodě prý Bůh jenom vyhrožuje, aby nás strachem motivoval k dobrotivému výkonu. Jenže Bůh je absolutní a co řekne, tak se stane. Za plané řeči budeme souzeni my, ne On.

Platí-li druhý bod, potom je Ježíšova důvěryhodnost úplně narušena, proto-

že sám o pekle učil, že je skutečné a hovořil o lidech, kteří tam už jsou. Navíc, proč by vyhrožoval, nebo strašil lidi peklem, když nakonec budou všichni spaseni? Dále, robot bez svobodné vůle nemá možnost si zvolit spásu nebo zatracení, a proto nemůže být strašen. Jen ten, kdo má svobodnou vůli zvolit si dobro nebo zlo, se obává, aby nezvolil to zlé. Kdyby nebylo peklo, potom bychom neznali ani jeho koncepci. Tím, že někdo tvrdí, že neexistují vědomá pekelná muka, říká jen to, že by existovat mohla, protože popřít se dá jenom to co, může být. Kdyby něco skutečně neexistovalo, potom bychom se o tom ani nemohli bavit, protože bychom neměli ani pojetí, co máme popírat.

Biblické křesťanství a reinkarnační domněnka nejsou podobné, ale vzájemně se vylučují. Bůh nás chce dobře informovat o našich svobodně zvolených alternativách, ale člověk je zodpovědný za konečnou volbu.

- pst -

BYL JEŽÍŠ CHYBUJÍCÍ?

Mohli obyčejní lidé napsat neomylnou Bibli? Skeptici často argumentují, že mýlí se lidé museli napsat nebo opsat Bibli plnou chyb. Dejme kritikům v jednom za pravdu. Člověk je skutečně omylný a dělá neustále spoustu chyb. Přesto je schopný vyprodukovat bezchybné dílo. Člověk může napsat článek bez jediné gramatické chyby. Může, chce-li a má-li dostatek zájmu, pozornosti a čestnosti, opsat určitou knihu bez chyby, obzvláště, pojistí-li se systémem kontrolorů. Proto může člověk někdy, dá-li si záležet, vytvořit i bezchybné dílo. Člověk může bezchybně zaznamenat doslovně, co kdo řekl. Člověk může bezchybně popsat a zaznamenat i historické události nebo

čeho byl svědkem. Co však historickou událost zdeformuje, nemusí být její zápis, ale osobní, subjektivní interpretace.

To, že člověk není schopný zaznamenat pravdu, není pravda a tvrzení, že chybný člověk musí napsat vždy chybné dílo, je omyl. Ten, kdo si koupil nový televizor, může být vyveden z rovnováhy z dálkového a automatického ovládání. Protože nemáme čas na čtení návodu, vkládáme do dálkového systému vlastní interpretaci a televizor často neposlouchá. Kdybychom si pozorně přečetli návod, který je bezchybný, přestali bychom dělat chyby. Někteří z nás se ani nenamáháme návod prostudovat a většinu funkcí raději nepoužíváme.

Podobně lidé, ačkoliv často chybují, nemusí chybovat v určitých případech a obzvláště ne za jistých okolností. Lidé napsali během 15 století 66 vzájemně si neodporujících, bezchybných biblických knih. Kdyby pisatelé vložili do díla svoji moudrost, dopadli by podobně jako televizní ovladač. Faktem zůstává, že Bůh použil obyčejné lidi, aby zaznamenal a roznášel své bezchybné dílo po celé generace. Bůh, Duch svatý, dosáhl dokonalé harmonie mezi všemi biblickými knihami. Bůh mohl k tomuto plánu použít člověka, protože věděl, že chybný člověk může být bezchybným tlumočnickem Božích myšlenek.

Lhát a pochybovat je lidské, ale nelhat a vystříhat se chyb není nic nadlidského. Kdyby poznání pravdy bylo nad lidské síly, jak bychom obhájili historičnost ztělesněného Boha, Ježíše Krista? Ztělesněný Bůh byl totiž opravdovým člověkem a podle tvrzení kritiků musel také lidsky chybovat. Potom i Jeho učení by muselo být chybné. Nechal by nás v temnotě, bez

Božího ztělesnění, ukřižování a zmrtvýchvstání. Věčný život a spasení by ztratilo všechn smysl.

♦ *Protože však veškeré písmo pochází z Božího Ducha ...*

(2. Timoteovi 3:16),

potom veškeré písmo nemůže být lež, ale jen pravda. A Jan píše:

♦ *Tvoje slovo je pravda ... (Jan 17:17)*

Bůh použil chybující lidi k záznamu svého stoprocentně pravdivého slova. Jeho slovo nás obmylo pravdou a vysvobodilo, abychom se skrze Boží slovo znovu narodili. Bůh říká ústy Jeremiáše:

♦ *Hle, já jsem Hospodin Bůh veškerého tvorstva. Je pro mne něco nemožného?*

A tak přicházíme k otázce, zdali Ježíš, který byl skutečným člověkem, nebyl také sám chybující, jako všichni ostatní lidé. Jestliže byl skutečným člověkem, potom je jeho učení podmíněno historickou dobou, ve které žil. Skeptici často poukazují, že Ježíš byl jenom člověk, protože nevěděl mnoho věcí. Když se ho apoštolové ptali, kdy přijde podruhé, odpověděl, že "o době druhého příchodu neví žádný člověk, ani anděl, ani Syn, ale jen sám Otec." Ježíš se také zeptal: "Kdo se dotkl mého šatu?" Také se ptal: "Jaké je tvé jméno?" Na jiném místě se táže: "Kolik chlebů máte?" Skeptici říkají: "Vidíte, Ježíš nevěděl tolik základních věcí, jejichž znalost by pro něj měla být hračkou. Proč bychom měli věřit Jeho výrokům, když sám nevěděl, kdy přijde podruhé?"

UVĚDOMME SI, ŽE JEŽÍŠ KRISTUS MĚL Dvě povahy, dvě přirozenosti, dvě podstaty. Ježíšovu podstatu člověka a Kristovu podstatu Boha. Jako člověk, jako Ježíš nebo syn člověka, kladl lidské otázky. Jako Kristus a Bůh věděl vše a na nic se nemusel ptát. Proto ho

všichni apoštolové nazývali Ježíš Kristus, protože ho nejdříve znali jako člověka Ježíše a později uvěřili, že je pomazaný Bůh Kristus. Jenom Pavel jej obyčejně oslovoval obráceně: Kristus Ježíš. Snad proto, že jej nejprve spatřil jako Krista Boha a potom mu Bůh vyjevil svoji lidskou podobu:

♦ *Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ ...*

Ježíš nebyl člověk, který se propracoval k pozici Kristova Božství. Přesně naopak. Bůh Kristus sestoupil dolů k Ježíšovu lidství. Následující verš potvrzuje to, co těžko chápeme:

♦ *Způsobem bytí byl ROVEN BOHU, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*

(Filipským 2:68)

Jako člověk se v plné poslušnosti a absolutní důvěře podrobil Bohu Otcí. V Ježíšově chování není ani náznak, že by jeho teologické, historické nebo jiné prohlášení bylo mylné. Ježíš říkal vždy pravdu. Když řekl, že neví, tak nevěděl. Ježíš nic nepředstíral. O to víc mu můžeme důvěřovat.

Ježíš se několikrát tázal, ne proto, že sám neznal odpověď, ale aby vyprovokoval odpověď ostatních. Také jsem se ptal svých synů: "Co jste to provedli?" a dobře jsem věděl, co se stalo. Jen jsem chtěl slyšet jejich odpověď. V lidské formě měl Ježíš nadpřirozenou znalost, která přesahovala normu běžných lidí. Když mluvil se Samařankou, věděl, že měla pět mužů a ten, s kterým právě žila, nebyl její muž. Ježíš věděl, kdo jej zradí. Ježíš věděl, že Lazar zemřel dřív, než mu to lidé oznámili. Ježíš věděl o svém ukřižování a vzkříšení dřív, než se tak stalo! Ježíš

věděl, kde se zdržují ryby. Ať byla jeho lidská znalost omezena jakkoliv, přesahovala znalosti kterékoliv osobnosti. Jeho lidská znalost byla přiměřená jeho poslání a vyučování evangelia. Ježíšova svrchovanost je absolutní.

♦ *Kdo mě odmítá a nepřijímá moje slova, má, kdo by je soudil: Slovo, které jsem mluvil, to jej bude soudit v poslední den. (Jan 12:48)*

Ježíš, člověk, kázal tak, jak mu přikázal Bůh Otec. Jsou Jeho slova inspirována? Jistě! Kdyby tato slova pronesl jen člověk, každý by jej označil za nebezpečného blázna. Ježíš byl opravdovým člověkem, jako by nebyl Bohem a Kristus byl úplně Bohem, jakoby nebyl člověkem. Kdo z nás tuto skutečnost pochopí? Kdybychom pochopili snížení Boha, byli bychom bohy.

- pst -

JEŽÍŠ KRISTUS SUPERSTAR

Křesťanské stanovisko k americkému muzikálu JEŽÍŠ KRISTUS - SUPERSTAR. Rádi bychom upozornili, že obraz, který muzikál podává o Ježíši, je naprosto zkreslený a neodpovídá svědectví většiny těch, kdo Ježíše dobře znali, byli svědky Jeho služby, zástupné oběti na kříži, zmrtvýchvstání a nanebevstoupení. Neodpovídá ani zkušenosti milionů Jeho následovníků, kteří už po dvě tisíciletí Jej jako živého a stále jednajícího Pána a Mistra ctí a milují, protože Jeho obětující se láska změnila jejich životy a učinila z nich lidi za všech okolností šťastné a pokojné.

Muzikál přináší zkreslený obraz Ježíšův, jak Jej asi podle mínění autora viděl Jidáš, jeho zrádce, o kterém Bible svědčí, že byl zloděj a měl srdce plné pekelného jedu. Zlý člověk podkládá

druhým lidem zlé úmysly a nesnáší, aby vítězila pokorná a obětující se láska, které nerozumí. Chcete-li se seznámit se skutečným Ježíšem, čtěte evangelia a naslouchejte těm, kdo Jej milují a následují.

Slovo sestry Basileli Schlinkové k americkému muzikálu Ježíš Kristus - Superstar:

Muzikály, rockové opery, nejrůznější show na jevištích, v kostelích, kinech, na deskách a videokazetách, které tupí Pána Ježíše, se šíří lavinovitě celým světem. A jako lodní kýl svým neúprosným ostřím rozděluje vodu, tak tyto blasfémie vyzývají lidstvo k rozhodnutí vůči věčným hodnotám: pro nebo proti?

Jde vlastně o zcela zásadní otázku: Milujeme opravdu Pána Ježíše? To si snadno prověříme. Řekněme, že by někdo, koho milujeme, byl vyobrazen jako karikatura ve zvláštní přilozce nějakého špinavého plátku. Co by asi láska udělala? Nebo by byl ten, koho milujeme, přepaden nějakou bandou. Jak bychom se zachovali, kdybychom šli kolem a viděli, jak ho hanebně obnažují a zahrnují nízkými vtipy?

Neklamnou známkou lásky je reakce hluboké spoluúčasti. Tisícům je dnes kladena tato otázka po lásce k Ježíši, a to nikoliv kolektivně a anonymně, ale každému zvlášť a osobně.

Bible zná dva protiklady: Ježíš Kristus a Jeho odpůrce satan. Pán Ježíš přišel na svět, aby mařil skutky ďáblovy. Je tedy satanovým nepřitelem. Satan ovlivňuje určité lidi jako své nástroje, aby bojovali proti Pánu Ježíši. Takový byl Jidáš. Pán Ježíš ho označuje jako "syna zatracení". To je ten, který za mizerných třicet stříbrníků zradil Božího Syna, který mu byl Mistrem a věrným přítelem a dopřával mu vždy jen to nejlepší.

Tvůrce muzikálu "Ježíš Kristus - Superstar" sám říká, že podává Jidášův pohled na Ježíše. To však je ďábelský pohled, pohled zrádce.

Show začíná dlouhým Jidášovým monologem. Ten lhář od počátku - ďábel - tu všechno úplně převrací, zaměňuje role, takže Jidáš je ten, který všechno vidí a posuzuje správně, Ježíš se však mylí a uboze troskotá.

Jidáš je tu hrdinou, nadřazeným chytrákem, který konečně střízlivě uvádí všechno na správnou míru. Je zde představován jako ten, kdo rozpoznává pravdu, zatímco Ježíš se přeceňnil, a proto zkrachoval. Z takovéto pozice říká Jidáš Ježíši: "Poslechni mé varování ...: Oni nás zničí ... Myslí prosím na to, že chceme žít ... Tvoji přívrženci myslí příliš na nebe."

A nakonec "poznají, jak velice se mylíli". Jidáš Ježíši trpce vyčítá, že neposlechl jeho zaručeně správné rady. Tak je Ježíš předváděn jako hlupák, který nakonec musí uznat: "Zasazuji se o pravdu, ale teď vidím, že jsem ztracen ..."

Tyto satanem překroucené výpovědi jsou otřesným protikladem toho, kým Ježíš skutečně je. Vždyť On je všemohoucí a silný, skrze Něho byl stvořen celý vesmír a my lidé v něm. Vítr a bouře Ho poslouchají, i smrt před Ním ustupuje. Také dnes dokazuje Svou divotvornou moc. Osvobozuje narkomany, kteří vyzývají Jeho jméno, uzdravuje nemocné a vytrhuje z bran smrti i pekla. Jidáš, ten nástroj lháře satana ze závidí snižuje velikost a moc Ježíše, který mocí svého božského života uzdravil tisíce nemocných. Zde je představován jako slaboch, který říká lidem, hledajícím pomoc: "Je vás příliš mnoho... Dejte mi konečně pokoj! - Pomozte si sami!" Ježíš, v Němž jsou skryty všechny poklady Boží moudrosti

a poznání, je představován jako bezradný člověk, který je u konce se svou moudrostí a bezmocně zaskočený okolnostmi říká svým učedníkům: "Kdybyste znali cestu, po níž jdeme, rozuměli byste jí ještě méně nežli já." A v Getsemáne zní Jeho otázka: "Jen to bych rád věděl, Bože, to bych rád pochopil, proč? Proč mám umřít? - Vezmi mne, než znovu zakolísám a zemdlím." Podobný smysl má i sbor: "Kdo jsi ty vlastně? Nač je tvá oběť? Ježíš Kristus - Superstar? Myslíš si opravdu, že je pravda to, co se o tobě tvrdí?" A přímo do obličeje říká Jidáš Ježíši: "Ty politováníhodný, smutný člověče jsi jako uštváný, starý, vrstčítý mandarin." Během celého představení je Ježíš před diváky ponižován, jen aby v Něho přestali věřit. Je tu podáván tak, jako by potřeboval posilu od nějaké Marie Magdaleny, ačkoliv z ní vyhnal sedm ďáblů. Hovoří k Němu tak, jak se uklidňuje malémocné dítě. Ježíš je tu jako slabý a ubohý a Maria Magdalena, spoutaná sedmi ďábly, velká hříšnice, ta má být ta silná a moudrá!

Ježíši, tomu jedinému a jedinečnému, který jako Boží Syn měl jen čisté pohnutky a byl plný lásky, podkládá Jidáš v satanské deformaci to, čím je sám. Ukazuje Ježíše jako snílka a fantastu: "Kdybys všechno lépe naplánoval, pak by všechno lépe dopadlo - jen se podívej, kam jsi nás přivedl!" A tak zde Jidáš ukazuje Ježíše jako podvodníka, který své učedníky svedl. Nebyl schopen dokončit své dílo. Vydal se na cestu Mistra, jen aby vyníkl. "Měl jsi zůstat neznámým tesafem! Nenapáchal bys tolik škody", ale "všechno, co ti lidé o tobě našvanili, ti stouplo do hlavy a začal jsi sám věřit tomu žvástu o Bohu."

Náš Pán Ježíš, Boží Syn, který přišel

naplnit vůli Otcovu v dokonalé poslušnosti Jeho příkázání, je zde představován jako ten, kdo trpí pítky - a jako taková pítka se zde ukazuje i Večeře Páně. Očíma Jidášovýmá v tomto muzikálu blasfemicky viděný Ježíš neříká při poslední večeři: "To číňte na mou památku". Podkládají se Mu výroky jako: "Jsem asi blázen, když si myslím, že si někdo na mne vzpomene... Deset minut po mé smrti už mé jméno pro nikoho nebude nic znamenat." Tak se tu předvádí Večeře Páně, jedna z nejsvětějších chvil v dějinách lidstva. Tak to vidí Jidáš, který právě odchází, protože satan vstoupil do jeho srdce. Jde Ježíše zradit.

A Ježíš, ten Jedinečný, úplně jiný než my všichni, jak sám praví: "Vy zdůlíte, já jsem shůry, vy jste hříšníci, ale kdo z vás obviní mne z hříchů?" - je zde vyličen, "úplně stejný jako všichni ostatní". Ten, který je vládcem a příkazatelem nad všemi mocnostmi, silný Vykupitel, je v tomto představení pro Marii Magdalenu jen "jeden muž. Kolik jsem jich měla před ním, je to jen jeden navíc..." a "vlastně nevím, jak bych ho měla milovat".

Vztah čistého, bezhříšného Božího Syna k Marii Magdaleně je zde vlečen blátem takovým způsobem, že každý, kdo Ježíše jen trochu miluje, nad tím prostě hrůzou oněmí. Nelze vypovědět, jakými ohavnými podezřeními Jidáš Ježíše zahrnuje v souvislosti s Marii Magdalenou. Ten, který na golgotském kříži jako bezhříšný v nevýslovném utrpení zemřel pro naši spásu, je zde rouhačsky tupen jako hříšník.

Copak můžeme mlčet k takovému satanskému útoku na našeho Pána a Vykupitele a Jeho spásné dílo? Kdyby někdo takto podezřívá někoho, koho milujeme, určitě bychom zuřili. Zde je však znevažován Boží Syn, plný důs-

tojnosti a majestátu, jediný, kdo si zaslouží naší bezvýhradné lásky. Vždyť nás nevýslovně miluje a za svoji lásku k nám draze zaplatil, když se dal za naše hříchy v potupě a nevýslovném utrpení umučit k smrti. Jemu vděčíme za vykoupení z hříchů a z pout satana. Jak bychom se tedy mohli vůbec dívat na takový muzikál, nebo dokonce ho schvalovat a tleskat k němu? Vždyť bychom aplaudovali zrádci Jidášovi, posedlému ďáblem. Zde je však líčen jako hrdina, který měl dobré důvody Ježíše vydat na smrt: "Chtěl jsem to nejlepší, nemohl jsem jednat jinak - viděl jsem, že Ježíš ztratil kontrolu - vím, že to vidí stejně jako já ... Udělal jsem jen to, co jsi ty, Kriste, chtěl!" A nakonec obžalovává Jidáš Boha: "Byl jsem zneužit. Bože, tys to celou dobu věděl! Bože, nikdy se nedovím, proč jsi mne, právě mne vyvolil k tomu to zločinu. K tvému ohavnému, krvavému zločinu..." A tak je tím nevinně trpícím mučedníkem Jidáš. Ten je oslavován, tomu publikum aplauduje. A náš Pán je znova před tisíci diváky na celém světě předváděn jako hlupák, podvodník, někdo, koho litujeme, že si sám zavinil takové ztroskotání.

I známé nekřesťanské časopisy na celém světě označují tento muzikál za blasfémii. Píší o "blasfemické bohoslužbě". Blasfémie je rouhavé znevažování Boha a posvátných věcí vůbec. Je to hřích proti druhému Božímu příkázání a Bůh varuje každého, kdo Jeho příkázání přestupuje, že nezůstane bez trestu!

Kdo je zde předmětem rouhání? Svatý Bůh sám v Ježíši Kristu. **Ježíš je však ta jedinečná Pravda** - Jidáš je lhář, podvodník. **Ježíš je dokonalá láska** - Jidáš zloděj, který myslel jen na vlastní prospěch, a proto Ježíše zradil. **Ježíš dokonale čistý** - Jidáš otrávený a proniknutý zlem, který si za

Ježíšovu čistotu staví otazník. **Ježíš světlo samo** - Jidáš temnota sama, který odchází do temné noci, aby dokonil svůj zrůdný skutek. **Ježíš bez hříchu, plný ušlechtilosti, slávy a majestátu** - Jidáš, ubohý hříšník, který se pro svou vinu oběsí. **Ježíš, který z lásky za nás zlořečené vydal život** - Jidáš, který zradou na Jeho život sáhl. **Ježíš, plný moci nekonečného věčného života, který slavně vstal z mrtvých** - Jidáš, který zahynul ve svém hříchu a rozpadl se v hrobě v prach.

Ježíš žije! Podobně jako je možné rouhat se Duchu svatému, je možné se rouhat a zarmucovat Pána Ježíše. Tak je takovými muzikály znova tupen a korunován trním jako před dvěma tisíciletími.

Tehdy Jeho učedníci zklamali. Ze zbabělosti a strachu se k Němu nepřiznali. Dnes však jistě najde Pán Ježíš takové učedníky, kteří Jej milují a nemohou proto snést, aby jejich Mistr, Pán a Vykupitel, který za ně vyžil svou krev, byl tupen. Aby to nejsvatější bylo vláčeno bahnem. **Dnes musíme volit mezi Jidášem a JEŽÍŠEM.** Kdo miluje Ježíše, nemůže zrádce Jidáše litovat, jeho jednání schvalovat, ale musí je naprosto odsoudit tak, jak to činí Bůh ve svém slově. Kdo se staví na Jidášovu stranu tím, že poslouchá, co ohavného o Ježíši vypovídá, ten se staví proti Pánu Ježíši.

Kdo miluje Pána Ježíše, pokládá za nesnesitelné, že se lidem takovým způsobem Ježíš předvádí z Jidášova pohledu. V jednom z předních německých časopisů se píše: **"Před falešnými proroky v rouchu beráncím Boží Syn důrazně varoval. Mnozí přijdou ve jménu Mém a svedou mnohé - po jejich ovoci je poznáte!"**

Dále uvádí týdeník Ježíšovo varování, že lidé nemají takové proroky poslouchat a jim věřit. Každý, kdo jde na takový muzikál, jde ke svůdci, k antikristu, staví se proti Ježíši na stranu jeho protivníka. Pro každého platí toto bud' anebo. Bud' uznám Jidáše a tím ďábla, jehož je nástrojem, nebo Ježíše Krista, bezhříšného, láskyplného Spasitele, který pro nás šel na smrt, aby nás vykoupil.

*Misijní odbor
Kostnické jednoty, Praha*

VERŠE VÍRY A LÁSKY

Prosil jsem Boha o sílu
učinil mne však slabým,
abych se naučil skromnosti a pokoře.

Prosil jsem ho o pomoc,
abych mohl konat velké činy
učinil mne malým,
abych mohl konat dobré činy.

Prosil jsem o bohatství,
abych byl šťasten
učinil mne chudým,
abych byl moudrý.

Prosil jsem ho o všechno,
abych mohl užívat života
on mi dal život,
abych plně žil.

**Neobdržel jsem nic z toho, zač jsem
prosil - obdržel jsem však všechno,
po čem jsem toužil.**

Mé modlitby byly vyslyšeny proti mně
samotnému. Abych byl lidem
k požehnání.

♦ **Z naděje se radujte, v soužení
buďte trpěliví, v modlitbách vytr-
valí. (Římanům 12:12)**

Ze samizdatové antologie
"Verši víry, lásky a naděje služ"
kterou sestavil Jiří Hurta

Připomínky a objednávky časopisu, kazet s pořady
HCJB - Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
Pošt. schr. 8
CZ - 763 26 Luhačovice

Slovensko

ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
SK - 916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

HCJB - Dobrá novina denně zachytíte z Ekvádora

RÁNO: v létě v 7:00, v zimě v 6:00, tj. 5:00 UTC.

6 205, 9 600, 11 835 a 17 490 kHz (SSB) - v pásmu 49, 31, 25 a 17 m.

VEČER: v létě ve 20:00, v zimě v 19:00, tj. 18:00 UTC

15 270 a 17 790 kHz - v pásmu 20 a 17 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou neděli od 7:00 do 9:00 (15 minut)

Velmi krátké vlny (VKV/FM): 101,7 a 106,7 MHz

TWR Tirana připravujeme každé pondělí ve 21:45 střední vlny: 1 395 kHz - 215 m.

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Pavel a Klára Steigerovi

HCJB Radiosieť ZoD, pošt. schr. 8, 763 26 Luhačovice
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází šestkrát do roka. **NEPRODEJNÉ!**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3 - 1700/91 ze dne 8.2.1991.

Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.

Podávání novinových zásilek povoleno:

SP č. p. ZsRP Bratislava, č. 1034-PO-1993 zo dňa 1. 4. 1993.